

Dipl. inž. Goran Marjanović:

...višedimenzionalna rezonantnost, sasvim sigurno je korak bliže na putu ka strukturi Kosmičkog Mehanizma. Ako materiju shvatimo kao "splet polja" koji je neraskidivo vezan sa energetskim tokovima svog okruženja iskazanih u formi vibracija različitih supstrata, kako onih "grubotvarnih", elektromagnetnih i mehaničkih, tako i onih suptilnih – Tesline tehnologije – osnov buduće nauke, biće nam mnogo bliže...

Razlika između makro i mikro univerzuma jeste i u složenosti ali ona najočitija je samo relativna i ona postoji jedino u dimenzionoj skali – trenutak vremena u malom delu prostora sasvim je analogan dugom periodu vremena u velikom prostoru. Razlike se javljaju pri promeni "ugla" posmatranja, u zavisnosti od relativne razlike položaja objekta i posmatrača na dimenzionoj skali.

Protoni, atomi, planete, zvezde, galaksije pa i ceo svemir su samo niz materijalnih objekata, progresivno sve većih kosmičkih tela čija se gustina (energije) sukcesivno smanjuje. Njihovo "postojanje" je dinamički proces, skup složenih energetskih fluktuacija, uključujući i one na sub-plankovskom pa i još suptilnijim nivoima egzistencije, čiji je rezultat fraktalni niz materijalnih tela koja se razvijaju jedna iz drugih.

Okruženje bilo kog tela proizvoljne gustine uvek je opet neko drugo telo samo što je ono supstancijalizovano na većoj dimenzionoj skali. Svi objekti makro svemira poštuju iste univerzalne zakone kvantne fizike koji važe za atom ili njegovo jezgro, baš kao što i objekti mikrosvemira poštuju relativističke zakonitosti. Svi (predominantno) supstancijalni objekti (KGE, II i III kvadrant) – od sićušnih čestica mikrokosmosa do kosmičkih tela, su rekurzivno – holografске projekcije (nesupstancijalne) suštine čestica u nizu različitih kvantnih stanja (stabilni objekti određenog reda kvantiranosti u našem modelu KGE), stvarajući supstancijalno – talasne oblike (materijalne obrasce) na osnovu energetske matrice svog "objekta-roditelja", sasvim analogne interferentnoj slici koju stvaraju talasi vode na površini mirnog jezera. Ovo je samo dimenziono viša forma istih onih talasnih, konstruktivno - destruktivnih intereferentnih mehanizama koji kreiraju realnost objekata iz predominantno talasnog, odnosno duhovnog domena (KGE, IV kvadrant). Različitost proističe iz složenosti strukture odgovarajućeg denziteta i relativne razlike u dimenzionim skalama koja se manifestuje i kao razlika u vremenu razdvajajući tako "velike" "prostore" od "malih". Po meni, odnos prostor-vreme je isti kao i odnos električnog i magnetnog polja. Prostor i vreme SU ISTO samo se manifestuju različito za različite posmatrača (kao dva "hemi-hipersferna" domena) ... Materija nije ništa drugo nego "splet vorteksnih polja" i SVE postojeće – bez obzira na "pojavnu formu" može se opisati kao element fraktalnog niza zasnovanog na jedinstvu suprotnosti dvaju inverznih entiteta kao polaznom elementu čiji je generator promene i emanacije u formi fraktalnog niza njegova težnja za "povratak" u "neizdiferencirano" JEDNO ...!

Prema Danielu Srsi [1]

Mikro svet (atom) je:

- jedno vreme a mnogo prostora (izvesno vreme a neodredjen prostor);

(elektron npr. je u svim prostornim tačkama /mnogo prostora/ "odjednom", u bilo kom trenutku (deliću svog vremena) /jedno vreme/; $\Rightarrow v = ds/dt = \text{const}/0 = \infty \rightarrow$ desni deo dijagrama Totalne Energije (vidi prethodne tekstove).

- prostor kvantovan u vremenu;

(paralelni sinhronicitet prostornih kvantuma u bilo kom vrem. intervalu ili trenutku)

- vreme kontinuirano a prostor sekvencijalan;
- Savršena simetrija (uredjenost) u vremenu i totalna asimetrija (haotičnost) u prostoru.

Makro svet (univerzum) je:

- jedan prostor a mnogo vremena (izvestan prostor a neodredjeno vreme);

(Zemlja npr. je u svim trenucima /mnogo trenutaka/ "svugde", u bilo kojoj tački (deliću prostora svoje zapremine) /jedan prostor/); $v = ds/dt = 0/\text{const} = 0 \rightarrow$ levi deo dijagrama Totalne Energije (vidi prethodne tekstove).

- vreme kvantovano u prostoru;

(serijski sinhronicitet vremenskih kvantuma u proizvoljnoj prostornoj veličini ili tački)

- prostor kontinuiran a vreme sekvencijalno.
- Savršena simetrija (uredjenost) u prostoru i totalna asimetrija (haotičnost) u vremenu.

Iz ovoga je lako uspostaviti niz veoma interesantnih i vrlo značajnih korelacija. Na primer:

- Jednom trenutku atoma (izvesno vreme) odgovaraju milioni godina Svemira (neodredjeno vreme).

(Zemlja bi na svom putu oko Sunca, posmatrana u intervalu od nekoliko miliona godina bila na svim položajima svoje putanje "odjednom" /revolucija, rotacija, precesija/...).

- Jednom deliću univerzuma, /sunčev sistem npr./ (izvestan prostor) odgovaraju milioni atoma (neodredjen prostor).

- Neodređeni prostor atoma sasvim je analogan neodređenom vremenu univerzuma, baš kao što i izvesnom prostoru univerzuma odgovara izvesno vreme atoma. ...

- Vreme makro-sveta je kvantovano u prostoru, dakle sekvencijalno dok je prostor kontinuiran. Pošto je vreme 90° ugaona (dubinska) zakrivljenost prostora a gravitacija naredna 90°-ska zakrivljenost vremena, proizilazi da se gravitacija menja diskontinualno, dakle samo u kvantnim skokovima, i to onda kada kontinuirani efekti akumuliraju do kvantuma a to je 1/4 orbitalne precesije. Iz ovih razmatranja proističe nešto veoma interesantno.

Gravitaciona konstanta postoji sve dok je prostor/vreme odnos manji od 900. Dakle, gravitaciona konstanta se menja ukoliko se izmeni fazni odnos prostor/vremena u njihovoj zajedničkoj (deljenoj) dimenziji, tj. odnos u «smeru» centralne linije simetrije! Očito je da bi ovladavanje tehnologijom vremena čovečanstvu pružilo neslućene mogućnosti...

Prema uspostavljenoj analogiji sa modelom KGE, ta «centralna linija simetrije» je u našem prostor-energija dijagramu predstavljena linijom: $M \sim R^2N$, što znači da bi promena gustine energije (kvantni skok) trebalo da ima za posledicu promenu vrednosti gravitacione konstante. Obzirom da je to «put» u smeru «unutar» – «izvan», promenu gravitacione konstante trebalo bi da prate i promene svih (lokalnih) prostorno-vremenskih kategorija. Imajući u vidu najnovije eksperimente sa Einstein-Bose kondenzatom – ova postavka nije bez osnova. Šta više ...

- 3D inverzija je prostor-vreme inverzija i/ili transformacija prostora u vreme i obrnuto. Mera transformacije ili “preslikavanja” je vrednost brzine svetlosti ($R = c * T$).

- 4D inverzija (preokretanje “izvan-unutar”) je totalna inverzija (negacija) ili transformacija energije u masu i/ili obrnuto ($E = mc^2$).

Realnost je dualna i uvek ju čine dve opozitne semi-realnosti sa ekvivalentnim ali opozitnim kretanjem. Jedna realnost je ona u kojoj manji objekat (objekat nižeg reda kvantiranosti) orbitira veći u prostoru a druga je ona u kojoj veći objekat orbitira manji u vremenu (precesiono kretanje). Dakle, Zemlja orbitira Sunce u prostoru, ali isto tako – Sunce orbitira Zemlju u vremenu !

Tezu – da su prostor i vreme ekvivalentne suprotnosti, tj. dva kvantitativno ekvivalentna ali kvalitativno inverzna entiteta – ilustrovaćemo sa nekoliko primera koji slede:

1. Zemlja je objekat sa najusklađenijim prostor-vreme-materija odnosima, najvećom koherencijom, odnosno ona je “najrezonantniji” element sunčevog sistema jer je jedina planeta u sistemu kod koje vreme revolucije pomnoženo sa gravitacionim ubrzanjem ima vrednost jednaku brzini svetlosti:

$$T_{z,rev} * g = c (360 * 86400 * 9,8 = 3 * 10^8 \text{ m/s}).$$

2. Osnovni vremenski kvantum (1/4 orbitalne prec.) od 5184 god.: $5184 * 360 * 86400 = 1,61 * 10^{11} \text{ sec}$;

Osnovni prostorni kvantum, poluprečnik kretanja Zemlje oko Sunca, $R_{z-s} = 1,49 \cdot 10^{11}$ m.

3. Vreme revolucije Zemlje, $T_{z,rev} = 360 \cdot 86400 = 3,1 \cdot 10^7$ sec;

Obim Zemlje /dužina ekvatora, $S_{z,rot} = 2R_z \cdot \pi = 4 \cdot 10^7$ m.

4. Vreme revolucije Meseca, $T_{m,rev} = 28,3 \cdot 86400 = 2,45 \cdot 10^6$ sec

Obim Meseca / $S_{m,rot} = 2R_m \cdot \pi = 10 \cdot 10^6$ m (= $4 \cdot T_{m,rev}$; vidi primer 7.)

5. Vreme rotacije Sunca (srednja vrednost) oko svoje ose, $T_{s,rot} = 28$ dana = $2,4 \cdot 10^6$ sec

Put koji Zemlja predje (rev) za vreme jednog obrta (rot) oko svoje ose (projektovan u "tamo" /gde je "prostor" = "vreme"/ = $v_{z,rev} \cdot T_{z,rot} / R_{IV}/R_{III} = 29469 \cdot 86400 / 1056 = 2,4 \cdot 10^6$ m

6. Masa Sunca * Vreme rot Sunca (sred) = Masa Zemlje * Vreme Precesije (ekvinocija):

$M_s \cdot T_s (2 \cdot 10^{30} \cdot 28 \cdot 86400 = 4,8 \cdot 10^{36}) = M_z \cdot T_p / ekv (5,5 \cdot 10^{24} \cdot 8,1 \cdot 10^{11} = 4,4 \cdot 10^{36})$

7. Prečnik Meseca je oko 400 puta manji od prečnika Sunca a, nekim divnim čudom, za otprilike isto toliko puta je i Mesec bliži Zemlji nego Suncu. Zbog toga se, gledano sa Zemlje, prividni prečnici i Sunca i Meseca gotovo podudaraju po veličini. Zemljin prečnik je s toga 4 puta veći od Mesečevog, odnosno Mesečev prečnik je $\frac{1}{4}$ prečnika Zemlje ! ($86400 / 400 = 216$ (= $6 \cdot 6 \cdot 6$; $400 - 40 = 360$; $360 \cdot 1,111 = 400$...)

Oblast pune koherencije, tj. potpune simetrije tri ekvivalentne suprotnosti (sinhroniciteta, preklapanja i 3D/4D, tj. "izvan-unutar", "balansa") u kojoj se filtrira sve što je nekoherentno, je 360o (pun "krug"), u "površinskom" planu (tj. ceo "kvazi-torus" koji čine dva prostor-vreme "hemi-torusa") u 3D "ravni" prostorno-vremenske dualnosti /sinhronicitet i preklapanje/ + 90o (1/4 ciklus-put "koraka") u "dubinskom" smeru. Drugim rečima (tumačeno sa aspekta našeg modela), da bi se postigla multidimenzionalna rezonantnost, opšta koherentnost ili "superprovodnost", potreban i dovoljan uslov su da brzina i način kretanja nekog supstancijalnog objekta budu potpuno uskladjeni sa odgovarajućim talasnim spektrom istog objekta – i po formi i po sadržini.

6. Višedimenzionalna struktura Jedinstva sa aspekta modela KGE

Pokušaj ilustracije ove strukture dat na narednoj slici je namerno malo "fazno pomeren" da bi se što bolje iskazala naša osnovna ideja. Jedinstvo-lopte su "dijagonalno pomerene" da bi se bolje videla njihova "unutrašnjost" – ali u "realnosti" treba ih zamisliti jednu-u-drugoj ali ne potpuno analogno "babuškama" jer se ovde radi o dinamičkom procesu, opisanog našim Modelom Večno Oscilujućeg Svemira, u kojem ove "jedinstvo-lopte" rastu (ali u smislu Hubble-ove homotetije) jedne iz drugih. U ovoj fazi razvoja, tj. večnog "oscilovanja" (Braminog disanja) one "bujaju" od "iznutra" ka "izvan" što je u našem dijagramu opisano kao "kretanje" objekata jedinstva od dole-desno ka gore-levo (razvoj svemira duž "prave" /podela je

eksponencijalna/ komptonovih energija – $m \sim r^2$) koji nauka opisuje kao Big Beng). Prostorna ekspanzija (“bujanje”, u terminologiji modela “KGE” je dimenziono viša analogija Hubble-ove ekspanzije Svemira kao homotetije bez izraženog centra ...) je ono što mi “vidimo” (merimo, doživljavamo) kao “tok vremena” – zapravo nama je (u nekom našem “lokalnom”) “ovde” dostupna samo “3D” senka tog složenog 4D kretanja a koje mi opisujemo pojmom <vreme>.

Realnost, ona prava, viša Realnost, koja za sada izmiče klasičnoj teorijskoj /za razliku od eksperimentalne/ nauci, podrazumeva DVA “istovremena” (sinhrono simultana) procesa – jedan je (u terminologiji Modela KGE) od “iznutra” ka “izvan” i to je proces supstancijalizacije duhovnih kategorija (prava suština tzv. Big Benga) opisana našom linijom (Stabilnih objekata) $m \sim r^{2n}$, ili ciklus transformacije Puruše u Prakriti prema Vedskim spisima. Ovo je samo deo realnosti čiji jedan manji (uglavnom ponderabilni) segment poznaje i klasična nauka.

Drugi deo iste realnosti, delimično dostupan – ali potpuno stran klasično-naučnoj misli, za sada svrstan u oblast ezoterije, je inverzan proces – disolucija supstance u njenu (predominantno) talasnu formu ili – prema Vedama – ovo je “ciklus” transformacije Prakriti u Purušu – tj. kreacija (sve viših) duhovnih kategorija...

{rokbox title=|Kozmogenezal

}images/stories/znanost3/visedimenzionalna-struktura-1.jpg{/rokbox}

Opis više realnosti podrazumeva korišćenje potpuno izmešanih prostorno-vremenskih kategorija – ciklusi – “pre” i “posle” – u našem tekstu su “vremenski” simultani ali su “sferno” pomereni u “smeru” četvrte dimenzije “ka izvan”. Uslovno se može reći – ka sve “višim” “sferama” (u odnosu na naše 3D “unutar”) a zapravo se radi o hemi-hipersfernim strukturama koje sačinjavaju jedinstvenu 4D Riemann-ovsku hipersfernu formu. Ova činjenica ne bi trebalo da nam smeta jer i Vede opisuju npr. Brahmaloču – čas kao najvišu planetu (određene “prostorne” veličine) nekog planetarnog sistema a čas kao vremensku kategoriju (ciklus određenog “vremenskog” trajanja).

Na prostor-energija dijagramu (vidi prethodne tekstove), u gornjem levom uglu smešten je objekat k-10, čija je gustina svega 10^{30} g/cm³, dakle “SUPER-RAZREĐENA SUPSTANCA” kakvu naš um nije u stanju zamisliti i koju nazivamo Svemir. Iako paradoksalno, po našem modelu, baš TAJ objekat se “kreće” ka “stanju” “crne rupe” – potpuno suprotno našim uvreženim shvatanjima po kojima “crne rupe” čine objekti nezamislive gustine[2]. Sa druge strane, u “smeru” ka dole-desno, nalaze se objekti čija gustina energije “unutar” raste tako da već elektron dostiže gustinu od 10^{18} g/cm³. Idući dalje, stižemo u oblast četvrtog kvadranta gde su smešteni objekti predominantno-talasne prirode a koji čine duhovni aspekt naše realnosti i u osnovi predstavljaju razne nivoe svesnosti. Poslednji u nizu je objekat nezamislivo velike gustine energije (“iznutra”) koji bi kao takav, za nas kao “posmatrač” sa aspekta klasične fizike trebao biti “crna rupa”, no on je baš suprotno – “bela rupa” – potpuna suprotnost crne ! ...

Inače, za nauku “crna rupa” bi, kada otpočne njen kolaps – trebalo da se sažme do singulariteta - tj. “lopte” čiji je prečnik nula metara (!) i beskonačno velike mehaničke gustine (tj. gustine energije) koja naprosto “guta” sve oko sebe ...

Ukratko – singularitet je čisto matematička konstrukcija, proistekla iz OTR-i, koja jednostavno ne postoji u opservabilnoj Vaseljeni. Ono što u Vaseljeni zaista realno postoji su crne rupe ali ne

u formi singulariteta nego baš onakve kakve predviđa naš model KGE – a to su one čije se sažimanje zaustavlja ne nekom malom ali ipak realnom prečniku[3] !

Supstancu koja sačinjava njihovu “unutrašnjost” čine (Stabilni) objekti odgovarajućeg stepena kvantiranosti, odnosno reda “kn” ... To je “hiperfina supstanca” ispod nivoa semipermanentnosti našeg sveta (poslednji objekti iz nama “znanog” mikro sveta su tzv. kvarkovi ...) koja će čoveku još dugo ostati nedostupna osim preko analogija kao (nekih) “duhovnih” ili božanskih supstanci opisanih raznim pojmovima - od apeirona, etera, (čiste) svetlosti, ljubavi ...

Važno je uočiti da gustina energije (stabilnih) objekata iz “gore-levo” (npr. Svemir) “iznutra” opada dok onima iz “dole-desno” (dakle iz oblasti duhovnog aspekta naše realnosti) – raste ! Ispada da energija svesnosti, sažeta u oblik neke “misli” ili “emocije” uopšte nije zanemariva u odnosu na energiju jedne galaksije – kao što nam se to – na prvi pogled – možda može učiniti ...

Protoni, atomi, planete, zvezde, galaksije pa i ceo svemir su samo progresivno veća kosmička tela od onih iz domena mikro ili hiper sveta (oblast svesnosti i svesti) pri čemu je sva ta hijerarhija predefinisana njihovom gustinom (energije). To je zapravo fraktalni niz materijalnih tela koja “rastu” i “razvijaju se” jedna iz drugih pri čemu objekti višeg nivoa kvantiranosti (zapravo nivoa svesnosti), sve manjih dimenzija ali sve veće gustine energije, predstavljaju energetske matrice po kojima se obrazuju objekti nižeg nivoa kvantiranosti (manje svesnosti), a koji su sve većih dimenzija i sve manje gustine energije. Supstanca je “zgusnuta” svesnost odnosno “kondenzovana” misao i emocija pri čemu su supstancijalnost i svesnost – inverzne. Ono na šta nam ukazuje model KGE je činjenica da postoje čestice ispod nivoa permanentnosti ovog sveta i nauči poznatih formi materije koje se ponašaju u skladu sa emocijama. Ideje Dr. Klause Volkamera o postojanju suptilnih, negravitacionih i neelektromagnetnih energija koje poseduju elementarnu svesnost – po našem su modelu sasvim realne.

Materija kakvu znamo, kreira se od trenutka do trenutka (vremena) i od tačke do tačke (prostora) kao spiralni stojeći talas, odnosno vorteks u fizičkom vakumu[4]. Supstanca je kondenzovani centar tih vrtloga, spiralnih tokova suptilne energije, koji u našem nižedimenzionom svetu stvaraju iluziju odvojenih čestica čija opšta i nesumnjiva međusobna povezanost preko njihove “ogledalske slike” – paketa talasa raznih formi energije – izmiče našim čulima. U tom smislu je materija iluzija čvrstoće, krutosti i razdvojenosti. Istočnjačke duhovne tradicije su oduvek tvrdile kako je naš svet Maya – iluzija. Time su nam zapravo rekli kako razdvojenost ne postoji, postoji samo jedinstvo na fundamentalnoj razini egzistencije koja je – jednost Brahme. U našem modelu KGE ova je ideja iskazana kao Jedinstvo prostor-vreme-materije u kojem je SVE, uvek, ovde – sada.

Svaka tačka prostora je u stvari kapija vremena – njegove inverzno-opozitne kategorije koja je – kao takva – takodje višedimenzionalna. Prošlost i budućnost ne postoje – sve je SADA – u istom smislu kao što opšta isprepletenost (entanglement) kvantnog sveta čini da je sve OVDE jer je sva materija u svemiru međusobno povezana pošto se polja svih čestica šire sve do najudaljenijih mesta Univerzuma. Dogadjaji se ne dešavaju jedan posle drugog, kako se to nama čini u našem linearnom modelu vremena pošto poznajemo samo jednu vremensku dimenziju – nego RASTU i razvijaju se jedan iz drugog po matrici svog manje supstancijalnog

ali sve duhovnijeg prethodnika – “roditelja”. I tako sve do “praslike” i arhetipa svega postojećeg – Vrhovnog duhovnog Apsoluta koji je sadržan u svemu, uvek i svugde! Sa aspekta ovakvog, holističkog prostor-vreme pristupa, sve inkarnacije su sada a Veliki prasak se odvija uvek i svugde, dakle u svim tačkama prostora i u svim vremenima ...

Kao potvrdu postavki Modela KGE po kojima su Prostor i Vreme JEDNO ISTO, samo se manifestuju različito za različite posmatračke (kao dva “hemi-hipersferna” domena), tako da se SVE postojeće – bez obzira na “pojavnju formu” može opisati kao objekat u kojem su uvek objedinjene suprotnosti dvaju inverznih entiteta.

U tom smislu, višedimenzionalna rezonantnost, sasvim sigurno je korak bliže na putu ka strukturi Kosmičkog Mehanizma. Ako materiju shvatimo kao “splet polja” koji je neraskidivo vezan sa energetske tokovima svog okruženja iskazanih u formi vibracija različitih supstrata, kako onih “grubotvarnih”, elektromagnetnih i mehaničkih, tako i onih suptilnih – Tesline tehnologije – osnov buduće nauke, biće nam mnogo bliže.

U tom cilju, sagledaćemo i delo Nikole Tesle sa aspekta ideje da su prostor i vreme ekvivalentne suprotnosti, tj, dva kvantitativno ekvivalentna ali kvalitativno inverzna entiteta.

O tome, uz navodjenje konkretnih, naučno utvrđenih i izmerenih podataka koji ukazuju na potpunu koherentnost piramidalnih struktura u Arheološkom parku “Piramida sunca” u Visokom, naše planine Rtanj i Teslinog “Magnifying Transmittera”, biće više reči u narednom nastavku.

U idućem broju: Analogija Teslinih merenja, očekujućih vrednosti po modelu KGE i rezultata merenja na Visočici (Dr. S.Mizdrak&Co, April, 2012).

[1] “Prophet’s manual – Fractal Supersymmetry of Double Helix”, www.prophetsmanual.com

[2] ovo je ipak logično ako imamo na umu da tokom «razvoja» Svemira njegova masa raste sa kvadratom dostignutog poluprečnika (ključna postavka modela KGE) tako da odnos $M/R \geq 0.67 \cdot 10^{27} \text{ kg/m}$, kao uslov za dostizanje stanja crne rupe ipak može biti zadovoljen.

[3] Za detalje videti: <http://users.beotel.net/~gmarjanovic/index.html>

[4] Ovaj pojam koristim isključivo zbog koegzistencije sa naučnim karakterom ovog časopisa – inače bih najradije upotrebio reč «eter».

Preneseno sa: <http://kpv.rs/?p=2253>

Ovdje može biti Vaša reklama